

kampen
historielag

Kampenkalenderen 2011

Kr 100,-

Årets kalender

I Kampenkalenderen 2011 presenterer Kampen historielag små fortellinger med ledsagende bilder fra Kampens historie. Det er minner fra eget, foreldres eller besteforeldres liv og det er historier om steder på Kampen eller personer fra Kampen.

Har du gamle bilder fra Kampen?

Vi er fortsatt svært interessert i å komme i kontakt med dere som har fotografier fra Kampen. Bildene kan være 10, 50 eller 100 år gamle, fra hverdag og fest, ute og inne, skole, arbeidsliv, foreningsliv, gater og parker – alt om livet og menneskene på Kampen er av interesse!

Hjemmesiden vår

Vi vil samtidig oppfordre både medlemmer og andre om å gå inn på vår hjemmeside: www.kampenhistorielag.no. Her finnes nyheter, fotogalleri og mange illustrerte artikler og fortellinger fra Kampens historie. Her kan du også sende inn egne fortellinger eller etterlyse gamle venner. Ta en kikk!

Redaksjon for kalenderen er styret i Kampen historielag:

Terje Allum
Line Arneberg
Ragnhild Hoel
Vidar Johansen
Ivar Nygaard
Lasse Solberg
Sverre Syversen

Layout og trykk: Kursiv Media AS
Opplag: 500

Forsidefoto viser artisten Esther Helene Christiansen fra Kampen, som gjorde karriere som scenekunstner på 1910/20-tallet. Se kalenderoppslaget for november. Foto: Privat

JANUAR

Kristi menighet sin skole, ukjent årstall.

Foto: Heidi Snefrid Østreng

Da Kristi Menighet i Skedsmogata 12 drev privatskole

Kristi Menighet er en dissentermenighet - noe i likhet med pinsemenigheten. Min familie på morsiden hørte til i Kristi Menighet. Menigheten drev en skole for medlemmenes barn.

Min far gikk også der. Han begynte på Vålerengen skole og gikk der i 2 år, men en gang ble han slått med pekestokk over hendene av en lærer ved skolen. Harald, som min far het, sa til læreren at om han gjorde det en gang til kom han til å ta igjen. Læreren som var kjent for å gi elevene fysisk straff gjentok avstraffelse ved en senere anledning og da tok min far til motmæle. Han slo læreren så han gikk i vinduet, som ble knust. Sånn havnet min far på privatskolen. Der fikk han overlæreren selv til lærer og hun ble veldig glad i min far. Hun sa at han var den hun var mest begeistret for i klassen. Da hun døde i høy alder ble far en av hennes arvinger. Så det var en helt annen stil over Kristi Menighets sin skole. Det var aldri noen som la hendene på barna der.

Min mor sitter på første rekke fra venstre som nummer fem. Far var ikke tilstede da bildet ble tatt, da han var syk. Mor og far het Snefrid Paula Magnusson, født Aronsen, og Harald Magnusson.

Berit M. Østreng

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
52						1	2
1	3	4	5	6	7	8	9
2	10	11	12	13	14	15	16
3	17	18	19	20	21	22	23
4	24	25	26	27	28	29	30
5	31						

FEBRUAR

Rolf Nøddelund dirigerer Kampen skoles guttemusikkorps ved Kupper'n's hjemkomst i 1957.
Innfelt: Rolf Nøddelund og Kupper'n. Foto: Privat

Kupper'n- marsjens far

Rolf Nøddelund ble født på Kampen i 1926, nærmere bestemt i Kampengata 1. Der bodde familien frem til 1933, da de flyttet til Sonsgate 26 (tidligere Vestbygata). Han begynte å spille klarinett som 7-åring i Kampen skoles guttemusikkorps. Tidlig ble det klart at han hadde et musikalsk talent. Han vikarierte allerede som 17-åring på Chat Noir og var fast bestemt på å bli musiker. Rolf begynte som musikkorporal ved Forsvarets Stabsmusikkorps i 1948, hvor han steg i gradene frem til 1976. Som major overtok han da stillingen som musikkssjef i Hans Majestet Kongens Garde. Denne stillingen hadde han i sine 10 siste tjenesteår, frem til 1986.

Rolf Nøddelund var i en årrekke dirigent for Kampen skoles musikkorps og skrev mange populære arrangementer for korpset. Han var også dirigent i Østre Aker Musikkorps i totalt 27 år og han er æresmedlem her. Ikke minst er han kjent for "Kupper'n-marsjen", som han skrev til hjemkomsten til Kampegutten Knut "Kupper'n" Johannesen fra OL i Squaw Valley i

1960. I forbindelse med 50-års jubileet for denne begivenheten hadde Kampen skoles musikkorps nypremiere på "Kupper'n-marsjen" 17. mai 2010 på Kampen skole - med Knut Johannesen (f. 1933) selv tilstede.

Det var en fullsatt Kampen kirke som tok avskjed da Rolf Nøddelund døde i 1998.

Vidar Johansen

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
5		1	2	3	4	5	6
6	7	8	9	10	11	12	13
7	14	15	16	17	18	19	20
8	21	22	23	24	25	26	27
9	28						

MARS

Familiekroken 1910.

Foto: F15885v Ukjent fotograf / Oslo Museum

Fem generasjoner i Familiekroken

Mine oldeforeldre flyttet inn i bakgården i Norderhovsgata 1, "Familiekroken", like etter husene her ble oppført på 1870-tallet. De fikk fem barn. De treetasjes bygningene hadde fire leiligheter på ett rom og kjøkken i hver etasje. I bakgården var det stall og utedoer. Når en skulle ut i gården "et ærend" om kvelden måtte en ha med seg parafinlykt eller talglys. Det var nok mørkt og sikkert litt skummelt i bakgården, med rotter som pilte forbi. Det var mørkt på 50-tallet også, kun svakt lys fra noen kjøkkenvinduer, men da hadde vi lommelykt med oss.

Da vannreservoaret i Kampen park ble oppført på 1880-tallet, fikk hver gård egen vannpost og folk slapp å bære tunge vannbøtter fra vannposten på Galgeberg. I 1885 bodde det over 120 personer i Norderhovsgata 1. I første etasje i forgården var det 25 mennesker, av disse 15 barn. Det var stor barnedødelighet på denne tida. Mine oldeforeldre mistet to barn med bare noen dagers mellomrom. Året etter døde oldefar, og oldemor ble alene med tre små barn. Farmors søsken emigrerte til Amerika, men hun ble boende, også da hun giftet seg. Det samme gjorde min far. Her vokste også

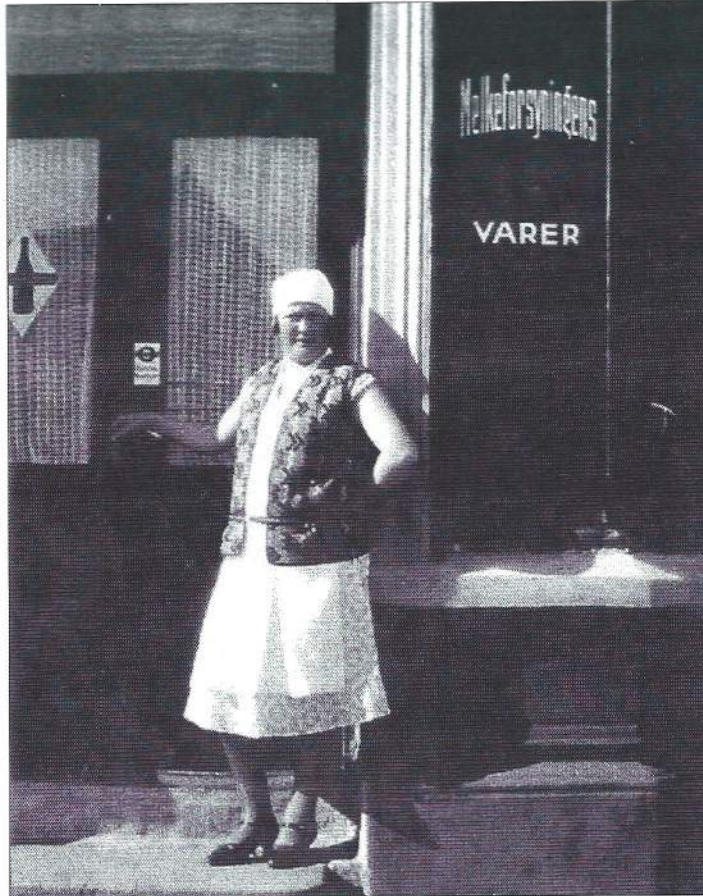
søsteren min Evelyn og jeg opp. Vi hadde en fin og trygg oppvekst, med familie og slektninger som nære naboer, og mange venner å leke med.

På 50-tallet hørte vi stadig at gårdene skulle rives. Men selv om husene var falleferdige, og omtrent ikke hadde sett maling siden de ble bygget, ville vi ikke flytte fra Familiekroken. Vi håpet at husene aldri ble revet. Folk trivdes. Det var et veldig godt samhold i Familiekroken. Da vi giftet oss, flyttet mannen min og jeg inn i en leilighet på ett rom og kjøkken i Norderhovsgata 5. Vår eldste datter ble født mens vi bodde der - 5. generasjon av familien.

Vicky Aasen

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
9		1	2	3	4	5	6
10	7	8	9	10	11	12	13
11	14	15	16	17	18	19	20
12	21	22	23	24	25	26	27
13	28	29	30	31			

APRIL

Hjerdis Mortensrud ved butikken sin i 1930.

Foto: Privat

Fru Mortensrud i butikken på hjørnet

Hjerdis Mortensrud ervervet melkebutikken i Normannsgata 14 sammen med mannen sin, Oscar, i begynnelsen av 1930-årene. Hun kom fra Tomter og han fra Solør. Fru Mortensrud drev butikken i over 40 år, helt til hun pensjonerte seg på begynnelsen av 70-tallet. Først på slutten av 60-tallet ble det tatt inn kolonialvarer i butikken. Det var en utvikling som var nødvendig. Det ble laget en del mat på kjøkkenet på bakrommet som ble solgt i butikken. Det var mest vafler, men også oster som ble laget av melk som var til overs - noe kundene satte pris på. Det som var spesielt med butikken var at den var skinnende ren til alle tider.

Gjennom årene var det mange som "tok på krita" hos fru Mortensrud, og hun overså dem som skyldte henne noe da hun sluttet. I alle de årene hun drev butikken var hun aldri syk, det ble hun først da hun pensjonerte seg. Mannen hennes var ølkjører hos Ringnes, men han ble tidlig syk og døde i 1966. De bodde i leiligheten bak butikken, og det var ikke mye sol i bakgangen overfor Otto Olsens røkeri, men

kjøkkenet var lyseblått og fylt med solskinn og gode dufter.

Det ble noen slitsomme år på slutten av livet for fru Mortensrud. Hun fikk heldigvis en moderne omsorgsbolig på Grønland, men lengtet hele tiden tilbake til Normannsgata på Kampen. Hun døde 92 år gammel.

Björg Wang

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
13					1	2	3
14	4	5	6	7	8	9	10
15	11	12	13	14	15	16	17
16	18	19	20	21	22	23	24
17	25	26	27	28	29	30	

MAI

17.mai 1950 – Brinken 16 sitt eget tog fotografert inne i gården. Lasørfabrikken i bakgrunnen. Ragnar Olsens kone, Lise Marit f. Amundsen, bærer fanen. Foto: Ottar Andersen

17. mai i Brinken 16

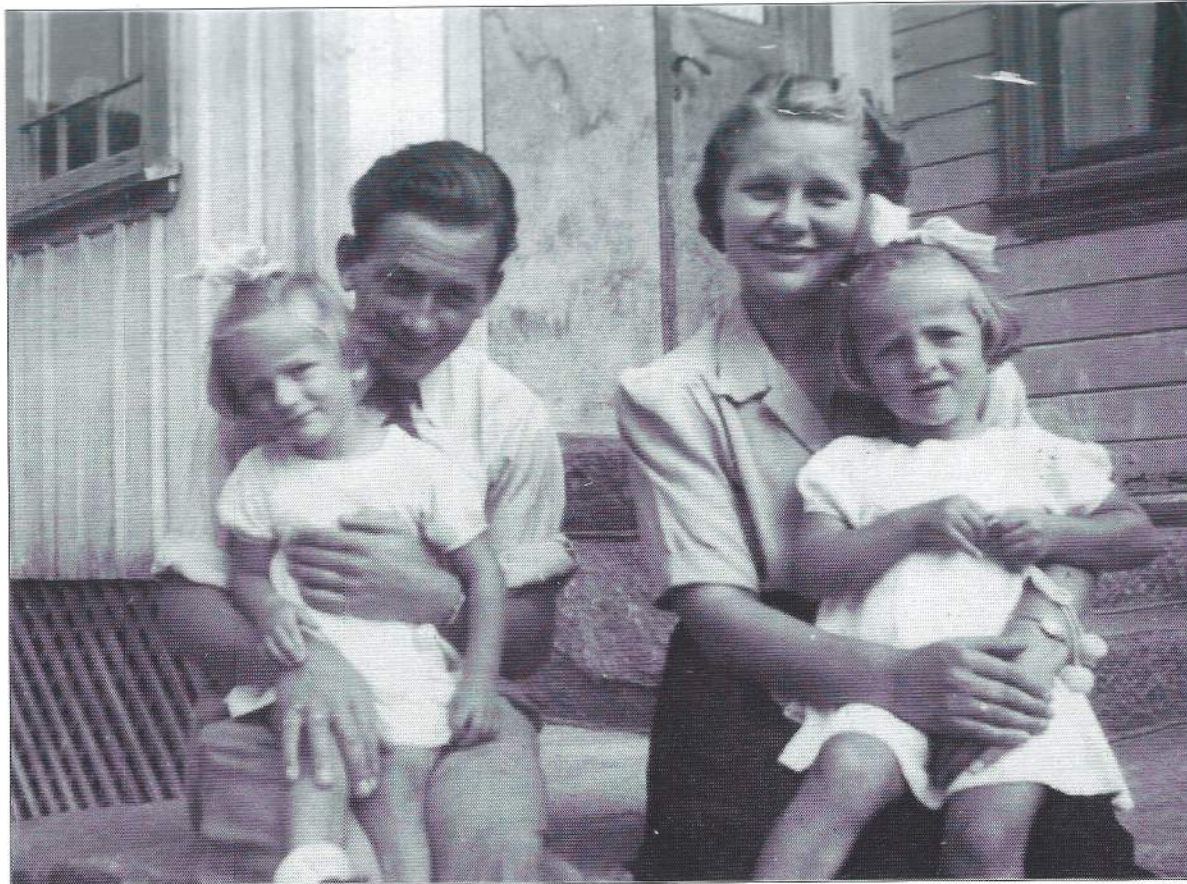
Det var et utrolig miljø i Brinken 16 under og etter krigen. Det bodde mange barn i gården og noen av foreldrene var veldig kreative og flinke med barna. Hvert år til 17. mai ble det laget et skuespill som ble fremført i gården, hvor det ble snekret opp en scene. Barna øvet i vaskekjelleren helt til alle replikker satt som de skulle. Mødrene laget også kostymer

til skuespillet. Det ble dessuten laget en egen fane for barna i gården, og før framføringa i gården, var det tog rundt på Kampen hvor Kampen skoles musikkorps gikk først i toget.

Ragnar Olsen

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
17							1
18	2	3	4	5	6	7	8
19	9	10	11	12	13	14	15
20	16	17	18	19	20	21	22
21	23	24	25	26	27	28	29
22	30	31					

JUNI

Roar Antonsen med kona Solveig og barna Sissel og Tone.

Foto: Privat

Fra Stutthof til Norges Skiforbund

Roar Antonsen var i sin tid en av landets mest profilerte skiledere. Hans fremste tillitsverv var selsagt presidentvervet i Norges Skiforbund. Han var formann i Sørli Idrettsforening på Kampen og var allerede i 1952 billettsjef under de olympiske leker i Oslo i 1952. Tross alt arbeidet innenfor ulike organisasjoner vil Roars navn være uløselig knyttet til de minnerike sommerhopprennene på Ola Narr i Oslo og i Hamstead Heath i London. Landets beste hoppere var med på Ola Narr og rennet samlet 50. 000 tilskuere. I London i 1950 ble rennet overført direkte på TV.

I sine yngre dager var Roar en dyktig skiløper med bl.a. førstepremie i kombinert i AIF-mesterskapet og han vant også et mønstringsrenn i slalåm i 1939.

Roar Antonsen var på nøytralitetsvakt på Evjemoen da krigen kom til Norge. Han kom aldri i kamp og måtte overgi seg til tyskerne og dro hjem. Etter september 1941 kom han med i motstandsarbeidet og ble arrestert to uker før han skulle gifte seg, 26

år gammel. Mens han satt på Grini, fikk han vite at han var blitt far til tvillinger, to jenter. I 1944 ble han sendt til konsentrasjonsleiren Stutthof i Polen. Da krigen nærmet seg slutten, ble leiren tømt og fangene sendt ut på "dødsmarsj" gjennom Polen og Tyskland. St. Hansdagen 1945 satte endelig Roar Antonsen bena på norsk jord. Tre års fangemareritt var over! Det første som møtte ham var to tre år gamle tvillingjenter med hver sin blomsterbukett i hånden. Pappa var kommet hjem!

Per Jorsett

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
22			1	2	3	4	5
23	6	7	8	9	10	11	12
24	13	14	15	16	17	18	19
25	20	21	22	23	24	25	26
26	27	28	29	30			

JULI

Brinken 65 er hus nr. 2 fra venstre, og bak det kan vi skimte gatestubben opp til starten på Kampentrappa. Nr. 65 og alt foran er forlengt revet. Foto: Z02358 Fritz Holland / Oslo Bymuseum

Oppvekst i Brinken 65

I Brinkensgate 65 vokste jeg opp, i huset som en gang i tiden var Kampen skole. Huset rommet fire leiligheter og en forretning, først melkebutikk og så glassmester. I stallen i bakgården hadde vi griser under krigen.

I mine øyne var Kampen et ideelt sted å vokse opp, med sin varierte bebyggelse og fine parker og løkker å leke på. Om vinteren tok jeg mine første, ustøe skøyteskjær på skruskøyter i parken. Jeg husker ennå frosne fingre som måtte feste skøytene med skrunøkkel. På Heibergløkka, ved dagens Caltexløkka, var det en kolle med en lang bratt bakke. Der krydde det med unger på fine vinterdager og der lærte jeg meg å stå på ski. Husker at jeg var stolt den dagen jeg sto hele bakken ned. Ola Narr var skiarena og der hadde sportsklubben Sørli skiskole. I 17. mai-hopprennene her var bl.a. Kongsberggutta med. Vi sparket fotball i Kjølberggata, mot ett mål, en port som ikke var i bruk i Kampens mek. verksted. I nødsfall lagde vi ball av avisepapir og hyssing.

Skolegang ble det så som så med under krigen. Tyskerne tok skolen vår. Jeg gikk i klassen til

”Rogern”, vel den mest ekte kampegutten av oss alle. Han bodde alle sine leveår på Kampen. Klassen har ennå jevnlig kontakt og vi feiret i 2009 at det var 60 år siden vi gikk ut av Kampen skole.

I Brinken lå Kjærnsmos tobakkbbutikk, Paulsen skraphandel og Borgvads melkebutikk. Helt til midten av 50-årene fikk melkebutikken tilkjørt varer med hest og vogn. På Caltexløkka var det gartneri og der hadde jeg sommerjobb i 1952. Gartneren var en real kar som ga meg ”voksen lønn” enda jeg bare var 16 år - kr. 2,11 pr time.

Hans Petter Reppen

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
26					1	2	3
27	4	5	6	7	8	9	10
28	11	12	13	14	15	16	17
29	18	19	20	21	22	23	24
30	25	26	27	28	29	30	31

AUGUST

Demonstrasjon mot blokker i Normannsgata våren 1976. På bildet ser vi fra venstre bl.a Yngva Fredriksen, Gry Horndalsveen, Oddleif Berg, Turid og Lasse Berg, Robert Lorange, Hr. Børresen, Hassa Horn og Øivind Haarsaker. Foto: Finn Thoresen.

Folkelig engasjement på 1970-tallets Kampen

På 1970-tallet var det stor aktivitet blant Kampens beboere mot datidens rivings- og store utbyggingsplaner. Dette skjedde samtidig i flere av bydelene i indre Oslo med tilsvarende truster, og det vokste opp mange folkelige beboeraksjoner mot rivingshysteriet. En av beboermarkeringene - som vises på bildet - foregikk våren 1976 mot det foreslåtte fireetasjes blokkprosjektet i bakgårdene mellom Normannsgata og Hølandsgata. Forslaget vakte stor lokal harme. Beboerne fulgte etter bygningsrådet i Oslo, som var på befaring for å se på de lokale utbyggingsmulighetene, også blokkprosjektet. Prosjektet ble heldigvis ikke gjennomført.

Det hele startet på Kampen året før med beboeraksjonen mot "Rehabiliteringsplan for Kampen". Blokkprosjektet ble sett på som en detalj i denne planen. "Rehabiliteringsplanen" var laget som en reaksjon mot tidligere års svært omfattende raseringsplaner, men også den ble av mange sett på som en rivingsplan. Mellom 100 og 200 boliger

skulle fortsatt rives og rundt 700 nybygges. Det ble mobilisert voldsomt mot planforslaget og en bred folkelig aksjon utviklet seg. Mange Kampenbeboere ble engasjert, og Kampen Vel ble etter hvert drivkraften i dette arbeidet.

Robert Lorange

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
31	1	2	3	4	5	6	7
32	8	9	10	11	12	13	14
33	15	16	17	18	19	20	21
34	22	23	24	25	26	27	28
35	29	30	31				

SEPTEMBER

Oscar Samuelsen med døtrene Julia og Alice.

Foto: Privat

Hundekjøreren fra Oscarville

Oscar Samuelsen var født på Kampen i 1877. Barndomshjemmet lå i Bøgata 6. De var i alt seks søsken og alle gikk på Kampen skole. Oscar var skoleflink og fikk i fjerde klasse en premie av kong Oscar 2, en bibel, for sine gode karakterer. Lærer Lie ville at han skulle utdanne seg til lærer, men det hadde ikke Oscar lyst til.

Han reiste som mange andre ut - 25 år gammel. En kjærlighetssorg gjorde det også lett for Oscar å forlate Kampen. Oscar Samuelsen drev med fiske i Bristol Bay i Alaska i fire år, inntil 1906 da han begynte en forretning i et lite sted nær Bethel, vest i Alaska. Det ble hetende Oscarville - oppkalt etter Oscar Samuelsen. I 25 år kjørte han posten for den amerikanske stat de 200 km fra Bethel til Holy Cross, og ble da kjent som den billedlige "far" for de innfødte langs elva Kuskokwim. I årene da Samuelsen drev sitt hundespenn langs sporet til Holy Cross og tilbake, gjorde han den to ukers turen en gang i måneden, sommer og vinter. Det kunne

være 40 minusgrader på tundraen om vinteren. Oscar Samuelsen, en banebrytende handelsmann i 50 år, døde i Anchorage i 1953. Han etterlot seg fire døtre, en sønn, 14 barnebarn og 22 barnebarnsbarn.

Karin Hansen

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
35				1	2	3	4
36	5	6	7	8	9	10	11
37	12	13	14	15	16	17	18
38	19	20	21	22	23	24	25
39	26	27	28	29	30		

OKTOBER

Melkebutikken til familien i Sverresgate 25.

Foto: E Bye

Melkebutikken i Sverres gate 25

Min oldemor, bestemor og tante drev melkebutikk i Sverresgate 25 frem til ca 1965. Da ble hele kvartalet og mer til revet for å få plass til Kjølberggata. I tillegg til selve butikken var det en leilighet i første etasje, der etter hvert tante flyttet inn, mens bestefar bodde i annen etasje. Jeg husker ikke mye av ham, men han hadde veldig gode kamferdrops. Butikken var nok en viktig møteplass i strøket på Nedre Kampen.

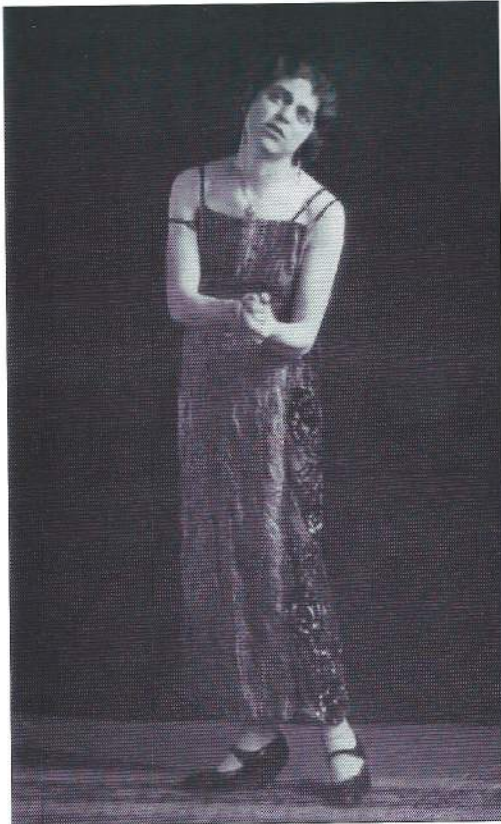
Selv bodde jeg på Tøyen, men tilbrakte noen timer der hver dag etter skoletid, i og rundt butikken. De hadde kjøleskap, der isblokker var kjøleelementet. Isblokkene kom med hest. Jeg mener å huske at de solgte fløte fra spann. Mange dagligvarer kom også med hest, blant annet bayerølet. Ølkjørereren hadde skinnforkle, og slang en kasse øl opp på den ene skulderen og gikk lett på foten. Han kunne ta med seg to kasser, da tok han tak rundt en flaskehals og trekanten på ølkassa, en i hver hånd. De var sterke den gangen. Hestene måtte jo ha mat, det fikk de fra havre- eller høyposen som hang rundt halsen,

mens de ventet på at varene skulle leveres. Når noe kommer inn, kommer noe ut. Det ble servert varme, rykende hestepærer og hingsten tømte tanken så det sprutet i meters omkrets! Drops var billig. Ei lita jente kom inn og skulle ha blanda drops for to øre. Her har du to drops, sa bestemor, og så får du blande dem så godt du kan!

Erik Bye

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
39						1	2
40	3	4	5	6	7	8	9
41	10	11	12	13	14	15	16
42	17	18	19	20	21	22	23
43	24	25	26	27	28	29	30
44	31						

NOVEMBER

Artisten Esther Helene Christiansen.

Foto: Privat

Den sorte dame

Esther Helene Christiansen ble født i 1896, og bodde nederst i Økernveien. Esther gikk på Kampen skole, og var kjent for sin skjønnne sangstemme allerede i skoletiden. Læreren oppfordret henne til både å deklamere og synge. Dørene ble åpnet, slik at naboklassene også skulle få høre. Sitt dramatiske talent viste hun ved bl.a. å deklamere Ibsens "Terje Vigen" på 43 vers.

Hun reiste til Danmark i 1911, samme år som hun ble konfirmert. Der fikk hun huspost, samtidig som hun studerte ved Opéra Comique. Det ble engasjementer i Danmark, med gjesteopptredener både i Tyskland og i Frankrike. Da hun kom tilbake til Norge i 1918 var hun allerede en erfaren scenekunstner, både innen sang, ballett og teater.

Hun opptrådte på flere av de gamle revyteatrene i Oslo, bl.a. Maxim, Mayol og Theatre Moderne. I de tider gikk det vandrehistorier om "Den sorte dame" - et mordlystent, svartkledd og to meter høyt kvinnemenneske som holdt til rundt mørkklagte kirkegårder på jakt etter ensomme nattevandrere. Under en forestilling gikk plutselig lyset i salen, og

"Den sorte dame" kom med et skrik svevende inn på scenen. "Hele salen gispet", sto det dagen etter i avisen, "men da Damen begynte å synge, lo hele salen lettet. Det var Esther som avslørte seg med sin sang. Hun var ikke til å ta feil av!"

I midten av 20-årene traff hun Erling Johannes Bech fra Tøyengata 47. I 1930 giftet de seg, og flyttet senere til Kampen. Da var det slutt på den profesjonelle karrieren, og heretter var det mannen som forsørget den sorte dame.

Jarl Frode Bech

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
44		1	2	3	4	5	6
45	7	8	9	10	11	12	13
46	14	15	16	17	18	19	20
47	21	22	23	24	25	26	27
48	28	29	30				

DESEMBER

Julekveld i Sørungata under krigen, med Anne Stordals foreldre og tante.

Foto: Privat

Julekveld på Kampen

Under krigen bodde vi på to små rom og kjøkken. Spisestuen var ca 10 m² og i julen ble det dekket til 8-10 personer rundt det uttrekkbare bordet. Lysekronen var dekorert med en bjelle i pappmasjé, hvit med glitter, røde bær og litt grønt, hengt opp med rød sløyfe. Mors symaskin, en slik med bord, var pyntet med en nisselandsby med hus laget av pappesker, nisser, sleder og reinsdyr av piperensere, skøyteis av speil og det hele dekket med hvit bomullsvatt.

Juleforberedelsene startet med hovedrengjøring. Tak og vegger ble vasket, vinduer pusset, ryer og gulvtepper banket. Lukten av grønnsåpe, Joni møbelpuss og Blue Star metallpuss, samt bonevoks fylte huset i adventstiden. Så startet kakebaksten. Smultringer og fattigmann var viktigst, samt mors i familien berømte fyrstekake. Vi kjøpte en halv gris fra pappas familie. Den ble til koteletter, ribbe og medisterkaker, samt skinke, knoker og bog som ble lagt i saltbalje i boden, for senere å bli spekeskinke og suppekjøtt.

Juletre og nek kjøpte vi i hagen med dueslaget, i Nannestadbakken. Og så bar det til Emily, for

innkjøp av julegleder, samt krans og gravlys. På lille juleaften måtte vi til Vestre Gravlund, for å pynte og tenne gravlyset. Så ble juletreet pyntet og pappa laget surkål, det var hans bidrag til juleforberedelser. Jeg minnes ennå den lukten juleaftens formiddag. Hele familien ankom, besteforeldre og ugifte tanter benket seg rundt bordet, vi kom knapt fram i det lille rommet. Mamma serverte og fikk knapt spist selv. Husker jeg syntes middagen varte i det uendelige, sikkert fordi jeg ventet på julenissen.

Anne Stordal

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
48				1	2	3	4
49	5	6	7	8	9	10	11
50	12	13	14	15	16	17	18
51	19	20	21	22	23	24	25
52	26	27	28	29	30	31	

